

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΚΛΟΠΟΙ

Ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι ἀπέδωκαν μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ἀδάμαντας, αὐτοὶ καὶ οἱ παντοειδῆς ἄλλοι πολυτίμοι λίθοι ὑπῆρξαν πάντοτε ἡ κυρία ἀφορμὴ ὄλων τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα καθ' ἡμέραν διαπράττονται καὶ ἡ ἀφήγησις τῶν ὑποίων πληροὶ τὰς σελίδας τῶν σημερινῶν ἐφημερίδων.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν διασημοτέρων ἀδαμάντων τοῦ κόσμου, τῶν εὕρισκομένων ἐν τοῖς θησαυροφυλακείοις τῆς Ρωσσίας, Ἀγγλίας, Γαλλίας, τῆς Κίνας καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μαυθάνομεν ὅτι ὅλα τὰ κειμήλια ταῦτα εἶνε βαπτισμένα εἰς ἀνθρώπινον αἷμα, ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν κύριοι ἐδολοφονήθησαν, ὅτι χάριν αὐτῶν διεξήχθησαν αἰμακτροὶ ἀγῶνες καὶ τέλος ὅτι πάντοτε διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου ἤλλαξαν ἰδιοκτητὰς ἕως οὗ φθάσωσιν ἐκεῖ ὅπου τὴν σήμερον εὕρισκονται.

Καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἀδάμαντες εἶνε ἡ ἐλκυστικωτέρα λαΐα τῶν ἐγκληματιῶν, καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν διεθνεῖς ἀδαμαντοκλόποι, ἐπιδιδόμενοι εἰς τοῦτο τὸ ἐπὶ χυγέλιμα ἅμα ὡς ἀποκτήσωσι ποῖαν τινα δεξιότητα εἰς τὴν τέχνην ταύτην. Ἡ δὲ δραστηριότης, ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ προσοχή, τὴν ὁποίαν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῶν ἀνακτῶσυν, δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος, ὡς θὰ δείξουν τὰ κατωτέρω παραδείγματα.

Πρὸ ὀλίγων ἔτι μηνῶν, ἤτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1888, μεγάλοι κλοπαὶ ἀδαμάντων διεπράχθησαν ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλ' ἡ ἐν Μονάχῃ συμβῶσα ἐξέπληξεν ὅλας τὰς τάξεις τῆς ἐκεῖ κοινωνίας. Οἱ κλέπται ἦσαν δύο Ἀμερικανοί, ἔχοντες τὴν ἑδρὰν τῶν ἐν Λονδίῳ. Παρ' αὐτοῖς εὐρέθησαν μεγάλα ποσὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρημάτων, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἐκ τῆς πωλήσεως κλοπιμαίων ἀδαμάντων.

Ὁ εἰς τῶν κλεπτῶν τούτων καθ' ὃν καιρὸν συνελήφθη διήρχετο ἀκριβῶς τὸν μῆνα τοῦ μελιτος. Ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀνευρέθησαν τραπεζικὰ γραμμάτια ἀξίας 360,000 φράγκων, πρὸς δὲ τούτοις ἐν τῇ περισκελίδι του ἐρραχμμένοι 109 βαρύτιμοι λίθοι. Εἰς τὸν ἕτερον ἀνεκάλυψαν ἐργαλεῖς, 100 ἀδάμαντας καὶ βουδίνα, προσέτι δὲ καὶ 6,700 φράγκα. Εἰς ὃν μέρος τι μόνον ἀνῆκεν εἰς τὰ ἐκ Μονάχου κλαπέντα.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Εὐρώπης σχεδὸν ἀνὰ πᾶν ἔτος γίνεται καὶ μία μεγάλη κλοπὴ ἀδαμάντων, ὅσον δὲ καὶ ἂν προσέχουν οἱ κοσμηματοπῶλαι, οἱ κλέπται ἐφευρίσκουν πάντοτε καὶ ἐν νέον μέσον ὅπως τοὺς ἀπογυμνώσουν. καταφεύγουν δ' ἐνίοτε καὶ εἰς ἀρχαῖα τεχνάσματα. τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ἐπιτυγχάνουν, ἐὰν ὁ ἀδα-

μαντοπῶλης δὲν προλάβῃ τὴν καταστροφὴν διὰ τῆς νοημοσύνης του.

Κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1888 παρουσιάσθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐν Βερολίῳ κοσμηματοπῶλου Φρεΐδε Βέργ εἰς κύριος, μικροῦ ἀναστήματος, μὲ πρόσωπον ὥχρον καὶ ἰσχνόν, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ μύστακα μέλανα καὶ αὐτὸν καὶ λεπτόν, ἐνδεδυμένος σιούραν καὶ φέρων πῖλον χαμηλὸν καὶ στρογγύλον. Ὁ κύριος οὗτος παρήγγειλε κοσμήματα ἀξίας 30,000 περὶπου φράγκων, διέταξε δὲ νὰ τὰ θέσουν ἐντὸς στρογγύλης θήκης, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρῃ μαζὶ του.

Ἐπειδὴ ὁμως ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ πληρώσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσῃ, ὁ ὑπάλληλος διετάχθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς κατοικίας του. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὁ ξένος κύριος ἐνεχείρισε τῷ ὑπάλλειλῳ γραμματίον καὶ συγχρόνως τῷ ἀφῆρεσε τὴν ἥν ἐκράτει εἰς χειρὸς θήκην, ἔθεσε δ' αὐτὴν ἀμέσως ἐντὸς δερματίνου σάκκου, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑπάλληλος ἐδήλωσεν ὅτι μόνον χρήματα ἐδέχετο ἐξήτησε δὲ ἀμέσως ὀπίσω τὴν θήκην καὶ συνέλαβε τὸν ξένον οὗτος ἤνοιξε ταχέως τὸν σάκκον του καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ θήκην ἐντελῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν περιέχουσαν τὰ κοσμήματα, ἣν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑπάλληλον. Ἀλλ' οὗτος παρετήρησεν ἀμέσως ὅτι αὕτη δὲν εἶχε τὸ αὐτὸ βάρος μὲ τὴν πρώτην καὶ βιαίως εἰσαγαγὼν τὴν χειρὰ του εἰς τὸν δερματίνον σάκκον ἐξήγαγε τὴν ἀληθῆ θήκην, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως ὁ ἀγύρτης ἀπαλλαγεὶς τῶν χειρῶν του ἐτρέπετο εἰς φυγὴν.

Ἐγνώσθη κατόπιν, ὅτι ὁ αὐτὸς κλέπτης τὴν νύκτα τῆς 30 πρὸς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 εἶχε καταλύσῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βάριγκ-Ρόζεβεργ ἐκ Κολωνίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ρώμης ἐν Βερολίῳ καὶ ὅτι εἶχεν ἐξαγγυρώσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν πενταλίων καὶ δεκαλίων χαρτονομισμάτων. Ὁ αὐτὸς ἀπεπειράθη νὰ διαπράξῃ καὶ ἄλλην κλοπὴν, 28,000 μάρκων περίπου, εἰς ἄλλο κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Φιλυρῶν, ἀλλ' ἀποτυχὼν καὶ ἐκεῖ, ἔφυγεν ἐγκαίρως τὴν καταδίωξιν καὶ μετὰ μίαν ἐβδόμadden ἠκούσθη, ὅτι ἀπεπειράθη παρόμοια καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς κλοπῆς εἶνε παλαιός, ἀλλ' οἱ ἀδαμαντοκλόποι τὸν τροποποιοῦν πάντοτε κατὰ τὰς περιστάσεις, σπανίως δ' ἀποτυγχάνουν εἰς τὸ ν' ἀπατήσουν τοὺς ὑπάλληλους ἐνὸς καταστήματος. Ἰδοὺ καὶ ἕτερον παραδειγμα κλοπῆς, συμβῆσης ἐν Λονδίῳ.

Ἐν τινι τῶν μεγαλητέρων ξενοδοχείων τῆς πόλεως ταύτης κύριός τις, παραγγείλας διάφορα κοσμήματα, ἐδέχθη τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κοσμηματοπῶλου, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ δέμα καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ τοῦ ἐκλείσεν

ἐντὸς ἐρμαρίου κειμένου πλησίον τοῦ τοίχου. Κατόπιν ἠθέλησε νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ τραπεζικὸν γραμματίον, ἀλλ' ἐφάνη συλλογιζόμενος ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἀφῆκε τὸ δωματίον. Ὁ ὑπάλληλος μὲ ὑπομονὴν ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν του, ἀλλ' ἄφ' οὗ παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦν κλειδωμένος. Ἀμέσως ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου εἰς βοήθειαν καὶ ἐξέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰ γενόμενα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ δύο κλέπται εἶχον μισθώσῃ δύο παραπλεύρως κείμενα δωμάτια καὶ ὅτι εἶχον διατρύπησιν τὸν τοίχον των ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔκειτο τὸ ἐρμαρίον. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ὅτε ὁ πρῶτος ἀγύρτης ἔθετε τὴν θύκην μετὰ τῶν κοσμημάτων εἰς τὸ ἐρμαρίον, ὁ ἑτέρος ἀφῆρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου δωματίου ἀπαρκτηήτος, ἐνῷ ὁ δράστης ἠδύνατο μόνος εὐκολώτερον νὰ διαφύγῃ, πρὶν ἢ ἐννοήσῃ τὴν κλοπὴν ὁ ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τ' ἀντικείμενα ἀσφαλῶς κεκλεισμένα ἐν τῷ ἐρμαρίῳ.

Οἱ ἀδαμαντοπῶλαι διατρέχουν πάντοτε κίνδυνον στέλλοντες ἔξω τοῦ καταστήματος ὑπαλλήλους μὲ τοιαῦτα δέματα. Παράδειγμα τούτου ἔχομεν ἐν συμβεβηκόσ, γινόμενον ἐν Παρισίοις τῷ 1860 καὶ τοῦ ὁποίου θῦμα ὑπῆρξεν ὁ περίφημος κοσμηματοπώλης Μελλέριο. Κατὰ τὰ πρακτικὰ τῶν ἀνακρίσεων ἐγίνε τὸ πρᾶγμα ὡς ἐξῆς :

Κυρία τις, κομψοπρεπῶς ἐνδεδυμένη, κατήλθεν ὀχήματος, τὸ ὁποῖον ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ καταστήματος τοῦ Μελλέριο καὶ παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὡς κόμησσα Σάλις. Τῷ εἶπε δὲ ὅτι ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς ἀδελφῆς τῆς ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ ν' ἀγοράσῃ τὸ διὰ τὴν νύμφην δῶρον. Τὴν φροντίδα τῆς ἀγορᾶς ἀνέθεσεν ὁ γαμβρὸς εἰς αὐτήν, οὗτος δὲ ἦτον ὁ ἱατρὸς Μανουήλ, ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου φρενοκομείου ἐν τῇ ὁδῷ Long-champs. Ἡ κυρία ἐξέλεξε διάφορα κοσμήματα ἀξίας 100,000 φράγκων καὶ παρεκάλεσε τὸν κοσμηματοπώλην νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ περιφήμου ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ τὸν πληρώσῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ ἐπεθύμει νὰ τὰ ἰδῇ προηγουμένως. Ὁ Μελλέριο ἐξέλεξε τὸν καλλίτερόν του ὑπάλληλον, παρέδωκεν εἰς χεῖρας του τὸ δέμα καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ ἱατροῦ Μανουήλ.

Φθάσας ἐκεῖ ὁ ὑπάλληλος εἶπεν ὅτι ἔρχεται φέρων τὰ κοσμήματα καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ ἱατρὸς ἀμέσως θὰ τὸν δεχθῇ, παρεκλήθη ὅμως νὰ περιμένη ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐνῷ ἐκάθητο ἀκόμη ἀνεφάνη ἡ κόμησσα, τὸν ἐχαίρετῃ φιλοφρόνως καὶ τῷ εἶπε νὰ τῇ παραδώσῃ τὰ κοσμήματα, διότι ὁ μέλλων γαμβρὸς τῆς ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπήγαινε νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὁ ὑπάλληλος τῇ ἐνεχείρισε τὸ δέμα, μετ' ὃ ἡ κόμησσα ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ γαμβρὸς τῆς, ὁ ἱατρὸς Μανουήλ, ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ ὑπάλληλος εἰσῆλθε καὶ εἶδε τὸν ἐν Παρισίοις πασίγνωστον ἱατρὸν καθήμενον παρὰ τὸ γραφεῖον του. Οὗτος τῷ εἶπε νὰ καθήσῃ, παρετήρησεν αὐτὸν μὲ προσοχήν, ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν του καὶ τέλος τὸν ἠρώτησε :

— Τί φέρετε, κύριε ;

— Φέρω τοὺς ἀδάμαντας, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ἔτσι, ἔτσι ! εἶπε πάλιν ὁ ἱατρὸς ῥίπτων ἐν βλέμμα πρὸς τὴν κόμησσαν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἐξωγραφημένη βαθεῖα ὀδύνη. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν ὑπάλληλον καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἱατρὸς ἐκ νέου τὸν ἠρώτησε :

— Ἐρχεσθε διὰ τοὺς ἀδάμαντας ; — ἔτσι αἶ, φυσικὰ οἱ ἀδάμαντές σου εἶνε μεγάλης ἀξίας.

— Καὶ βέβαια μεγάλης ἀξίας ! ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος. Ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων.

Ὁ ἱατρὸς ἀντήλλαξε πάλιν βλέμμα συνεννόησεως μὲ τὴν κόμησσαν καὶ τῇ εἶπε :

— Θάρρος, κυρία μου ! Ἀποσυρθῆτε ὅμως τώρα.

Ἡ κυρία ἀπεμπαρύνθη ὀλολύζουσα, ἐνῷ ὁ ὑπάλληλος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ μεγαλειτέρας ὁλονὲν ἀνησυχίας.

— Κύριε ἱατρέ, εἶπεν, ἐδῶ θὰ συμβαίνει καμμία παρανόησις. Φέρω ἀπὸ τοῦ Μελλέριο ἀδάμαντας ἀξίας ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων, τοὺς ὁποίους παρηγγεῖλατε.

— Καλὰ, καλὰ, φίλε μου — ξέρω τώρα. Κατόπιν ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ εἰσῆλθον τέσσαρες ἄνδρες, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν :

— Ὁδηγήσατε τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸ δωματίον ὑπ' ἀριθμὸν τέταδε.

Μάστιγν ἐφώναζεν ὁ ὑπάλληλος ζητῶν τοὺς ἀδάμαντάς του καὶ παρακαλῶν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον. Οἱ ἄνδρες τὸν κατέβαλον καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ τμήμα τῶν μανιακῶν. Ἐπὶ ὁκτῶ ἡμέρας ἐκάθητο ἐν τῷ φρενοκομείῳ, ὑπιστάμενος τυραννικὴν τῷ ὄντι θεραπείαν, ἕως οὗ ὁ ἱατρὸς μιᾶς τῶν ἡμερῶν ἀνέγνωσεν ἐν ταῖς ἐφημερίσι μίαν εἰδοποίησιν τοῦ ἀδαμαντοπώλου, ζητοῦντος πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ ὑπαλλήλου του, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὸ κατὰστημά του φέρων ἀδάμαντας ἀξίας ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἐπειδὴ δ' ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο τίμιος, ὑπέθετεν ὅτι τῷ συνέβη δυστυχίμα.

Ὁ διάσημος φρενολόγος, ἐν ἀγνοίᾳ του, εἶχε καταστῆ τὸ ὄργανον συμμορίας κλεπτῶν, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ἡ κυρία ἐκεῖνη. Μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ συμβάντος ἦλθεν αὕτη πρὸς τὸν ἱατρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα κόμησσα Σάλις καὶ τῷ διηγήθη ὅτι ἦν δυστυχὴς, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς ἀπὸ τίνος ἔπα-

σχε τὰς φρένας. Ἐχει, τῷ εἶπε, τὴν ιδέαν ὅτι ἔχασε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ γίνεται ἐξαλλος, ἐὰν προσπαθῇ τις νὰ τὸν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Σταματᾷ ἔμπροσθεν παντός κοσμηματοπωλείου καὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ, τὴν νύκτα ἐγείρεται τῆς κλίνης καὶ ἀνοίγων τὸ παράθυρον ζητεῖ μεγαλοφώνως τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀδαμάντων του, ἐνὶ λόγῳ περιέγραψε τὴν κατὰστασιν τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὥστε ὁ ἱατρός ἐπίστευσε πραγματικῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς ἡτο παράφρων καὶ παρεκάλεσε τὴν κόμησσαν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ κόμησσα παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν νὰ κρατήσῃ ἀμέσως τὸν ἀσθενῆ, ἐὰν τὸν εὕρισκε πραγματικῶς παράφρονα, ἐμπλήρωσε δὲ καὶ ποσὸν τι ἀπέναντι τῶν δαπανῶν τῆς θεραπείας του. Τὰ λοιπὰ δύναται ὁ μόνος του ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐννοήσῃ.

Τώρα βεβαίως θὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ ποῦ φέρουσι οἱ κλέπται καὶ οἱ κλεπταποδόχοι τοὺς κλοπιμαίους ἀδάμαντας καὶ ποῦ τοὺς πωλοῦν, χωρὶς νὰ ἐπισύρουν ἐφ' αὐτῶν τὴν κοινὴν προσοχὴν. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλουστάτη· τὸ Ἀμστελδόμμον εἶνε ἡ παγκόσμιος ἀγορὰ τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν πολυτίμων λίθων. Ἐκεῖ πολλὰ καταστήματα ἐμπορεύονται τοὺς ἀδάμαντας ἀπαράλλακτα ὅπως ἀλλαχοῦ τὰ γεώμηλα καὶ ἄλλα εὐτελῆ ἐμπορεύματα. Ὅλοι οἱ ἀδάμαντες φέρονται ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐν Ἀμστελδόμμῳ ὑπάρχουν 872 ἐργοστάσια κατεργαζόμενα τοὺς ἀδάμαντας καὶ ἀπασχολοῦντα 3,000 ἐργάτας, τὸ ἐτήσιον δ' ἐμπόριον ἀδαμάντων τοῦ Ἀμστελδόμμου ἰσοδυναμεῖ πρὸς 25 ἕως 30 ἑκατομμύρια ὀλλανδικῶν φιορινίων.

Πρὸς τούτοις ἀγοράζονται ἐν Ἀμστελδόμμῳ οἱ ἀδάμαντες, χωρὶς ποτε ὁ ἀγοραστής νὰ ἐρωτήσῃ πόθεν προέρχονται. Ταῦτα δὲ πάντα γνωρίζουσι πολὺ καλὰ οἱ κλέπται καὶ, ἅμα ὡς περιέλθωσιν εἰς χεῖράς των ἀδάμαντες, ἡ πρώτη των φροντίς εἶνε νὰ φέρουν αὐτοὺς ταχύτατα εἰς Ἀμστελδόμμον.

Οἱ ἀδαμαντοκλόποι δὲν περιορίζονται εἰς τὸ νὰ κλέπτωσι διὰ μόνων τῶν χειρῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο καὶ τὴν γλῶσσάν των καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πόδας των. Πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες διακρίνονται πάντοτε εἰς τὴν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ποδῶν κλοπὴν. Αἱ τοῦ φυράματος τούτου κυρίαι συνειθίζουσιν νὰ εἰσέρχονται εἰς τὰ καταστήματα περὶ λύχνων ἀφᾶς. Ταῖς παρουσιάζονται διάφοροι πολῦτιμοι λίθοι, τοὺς ὁποίους αὐταὶ λαμβάνουσιν εἰς τὴν παλάμην των καὶ τοὺς παρατηροῦν ἐκ τοῦ πλησίον, ὑποκρινόμεναι μυωπίαν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ προσοχὴ τοῦ ἀδαμαντοπώλου εἶνε ἀλλαχοῦ ἐστραμμένη ἐκτείνουν ἀστραπηδὸν τὴν γλῶσσάν των καὶ φέρουσι εἰς

τὸ στόμα, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ κρύπτῃ, ὅσους ἂν δυνηθῶσιν ἀδάμαντας. Ὁ κοσμηματοπώλης καὶ ἂν ἀκόμη παρατηρήσῃ τὴν ἑλλειψιν πολυτίμων λίθων, εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ κυρία τοὺς κρύπτει ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, ἢ ὀπισθεν τῶν οὐλῶν τῆς.

Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπαριθμηθῶσιν ὅλοι οἱ τρόποι, δι' ὧν οἱ ἀδαμαντοκλόποι προσπαθοῦν νὰ γίνουν κύριαι τῆς ποθητῆς λείας. Πρὸς συμπλήρωσιν ὁμῶς τῶν ἀνωτέρω προσθέτομεν καὶ ἐν ἱστορικὸν ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις εἶνε λίαν περιέργον, ἀποδεικνύον συγχρόνως μέχρι τίνος βαθμοῦ θβάνει ἡ νοημοσύνη καὶ τὸ θράσος τῶν ἀνθρώπων τούτων. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο συνέβη ἐν Παρισίοις τῷ 1868.

Ναπολέων ὁ Γ'. ηὐνόει μίαν ξένην κόμησσαν νεαρᾶς ἡλικίας καὶ ὠραιότητος ὑπὸ πάντων θαυμαζομένης.

Ἐν τῇ αὐλῇ φυσικῶς ἔπρεπε νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ σχέσις αὕτη τοῦ Ναπολέοντος, ἐπειδὴ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία ἦτο λίαν ζηλότυπος. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ κόμησσα ἀπῆλθε νὰ παρευρεθῇ εἰς μίαν αὐλικὴν ἑορτήν, ὁ δὲ Ναπολέων, ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ πάντα θόρυβον, δὲν εὗρεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, παρὰ νὰ δώσῃ ἕνα χορὸν προσωπίδοφόρων εἰς τὰς Τουιλλερίας, ὅπου ἡ δύνατο νὰ πχρυσιασθῇ καὶ ἡ κόμησσα, μετημφισμένη ὡς ἰσπανίς.

Διὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ δέ, διότι ὁ χορὸς δὲν ἦτο δημόσιος καὶ ἐπίσημος, καὶ διὰ νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην του, τῇ ἔστειλε ζεῦγος ἀδαμαντίνων ἐνωτίων, πολυτελεστάτων. Ἡ ἀξία τῶν ἐνωτίων τούτων, ἀποτελουμένων ἐκ πολλῶν ἀδαμάντων, ἦτο μυθική.

Ἡ κόμησσα ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ τὰ κοσμήματα ταῦτα συγχρόνως καὶ ὡς διακριτικὸν γνῶρισμα διὰ τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ πραγματικῶς ἤλθε μετ' αὐτὸν εἰς τὸν χορὸν, ἐνδεδυμένη ὡς ἰσπανίς, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰξινον πέπλον, τὴν μαντίλλιαν καὶ διεσκέδασεν εἰς τὸ ἄκρον, ἕως οὗ κατὰ τινα συνωστισμὸν τοῦ πλήθους παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῶν ἐνωτίων τῇ ἀφηρέθη ἐκ τοῦ ὠτός. Ἐξέβαλε κραυγὴν, θόρυβος μέγας ἐπηκολούθησεν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς ἄλλ' οἱ ἀδάμαντες ἐχάθησαν. Ὅτε διεταχθῆσαν ν' ἀποκαλυφθῶσιν ὅλοι οἱ παρόντες ἦτο πλέον ἀργὰ ἐπειδὴ ὁ κλέπτης κατώρθωσεν ἐγκαίρως νὰ ἐξαφανισθῇ.

Τὴν αὐτὴν νύκτα προσεκάλεσεν ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὸ δεύτερον ἐνώτιον ὡς δειγμα, ὅπως δι' αὐτοῦ κατορθώσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸ ἀπολεσθέν. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀμέσως τὴν ἰδίαν νύκτα ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς μυστικούς κλητῆράς του, ἀλλ' ὅλοι οἱ κόποι του ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον παρουσιάσθη ἐνώπιόν του εἰς ἀξιωματικούς, λέγων ὅτι ἦτο κόμης καὶ ἀξιωματικός τῆς λεγεώνας τῆς τιμῆς.

— Καὶ πῶς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ Σὰς ἰδῶ σήμερον; τὸν ἐρώτᾳ ὁ Διευθυντής.

— Ἐρχομαι, ἀπαντᾷ ὁ ἀξιωματικός, διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπολεσθέντος ἐνωτίου.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἐρώτᾳ πάλιν μὲ ἀπορίαν ὁ Διευθυντής τῆς Ἀστυνομίας.

— Ἡ νεκρὰ κυρία εἶπεν ἀμνηχανῶν ὁ ἀξιωματικός, ἡ ὁποία ἀπολαύει τῆς εὐνοίας τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶνε ἀδελφή μου. Ὅλη ἡ χθεςινὴ ταραχὴ ἦτο περιττή. Τὸ ἐνώτιον δὲν ἐκλάπη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου, ἀλλ' ἐχώθη μέσα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς μαντίλλας τῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ μόνον του εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ ὠτός τῆς κατὰ τινὰ σφοδρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς. Ὅταν ἐπίστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξεδύθη εὗρε τὸ ἐνώτιον τῆς. Νὰ το.

Καὶ ἐπαρουσίασε πράγματι εἰς τὸν Διευθυντὴν τὸ ἐνώτιον, ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἐρχομαι λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὸ ἄλλο ἐνώτιον. Ἡ ἀδελφή μου καὶ — δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου — ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπίσης ἐπιθυμοῦν νὰ μὴ γεννηθῇ κἀνὲν σκάνδαλον ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἀφ' οὗ τὸ τοιοῦτον εἶνε περιττὸν μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ παραπεσόντος ἐνωτίου.

Ὁ Διευθυντής ἐχάρη πολὺ ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λεπτοῦ τούτου ζητήματος, παρέδωκεν εἰς τὸν κόμητα καὶ τὸ δεύτερον ἐνώτιον καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν εἶχεν ἀδελφόν, ὅτι τὸ κλαπὲν ἐνώτιον δὲν ἀνευρέθη ποτέ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγίνε θυμὰ ἐνὸς πονηροῦ ἀγύρτου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐκλεψε τὸ πρῶτον, εἶχε τὴν ἐπιτηδεσιότητα νὰ σφετερισθῇ καὶ τὸ δεύτερον ἐνώτιον. Ἡ τε κόμησσα καὶ ὁ Ναπολεὼν ὠργίσθησαν τόσοι κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε οὗτος μετὰ τινὰ καιρὸν ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ ν' ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας.

Φλ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἔρωρ εἶνε τῶν νέων βασιλεὺς καὶ τῶν γερόντων τύραννος.

*

Ὁ μετρίφρων ὁμοιάζει ἐνίοτε πρὸς τὴν πλάστιγγα, ἥτις κατέρχεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος διὰ νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1889, τοῦ ὁποῖου ἡ κρίσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἑστίᾳ, ἐπρηνέθῃ συλλογὴ ποιημάτων φέρουσα τὸν τίτλον *Τραγοῦδια Ξενιτευμένου*. Ὁ ποιητὴς τούτων ἐν τῇ ξένῃ διατρίβῳ καὶ κρύπτων τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα ὑπὸ ψευδώνυμον εὐηρεστήθη ν' ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς ἀντίγραφον τῆς ἐπαινεθείσης συλλογῆς παρέχων τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν κατ' ἐκλογὴν ἐκ ταύτης ἐν τῇ Ἑστίᾳ. Εὐχαριστοῦντες τὸν ἄγνωστον ποιητὴν ἀρχόμεθα ταύτης ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες πρῶτον τὸ κατωτέρω ποίημα ἔχον ὅλην τὴν ἀπείριστον χάριν δημώδους ἁσματος.

MANNA ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μιά μάννα πολυστένχτη, χαροκαμένη μάννα,
Ποῦ εἶχε κόρη γιὰ σχολεῖο κι' ἀγόρι γιὰ τὰ ξένα,
Φιλᾷ τὸν γυιό της μὲ καὶμό, κι' ἕνα σταυρὸ τοῦ δίνει·
Σύρε, τοῦ λέει, 'ςτὸ καλὸ μονάκριβο παιδί μου,
Πάρ' τὸ σταυρὸ γιὰ φυλακτὸ, μαζί σου φύλαγέ τον,
Καὶ 'σὰν γυρίσης, φέρε τον σταυρὸ μαλαματένιο
Νὰ τὸν κρεμάσης 'ςτὸ λαϊμὸ τῆς ὥρης ἀδελφῆς σου.
— Παίρνει τὰ μάτια τοῦ ὁ μικρός, 'ς τὴν ξενιτεῖα μισεῖ,
Κ' ἐκεῖ ποῦ τύχη ἐγύρευε, ἡ τύχη τὸν σιμόνει·
Πάρε, τοῦ λέγει, τὸ βουνὸ ποῦ βλέπεις ἐμπροσθὰ σου,
Τὸ μονοπάτι ἀνέβαινε, καὶ 'πίσω μὴ γυρίζῃς.
'Στὴν κορυφὴ 'σὰν ἀνέβῃς, κατέβ' ἀπὸ τὴν ἄλλη,
Καὶ κάτω-κάτω μάλαμμα θὰ βρῇς γιὰ τὸ σταυρὸ σου,
Ποῦ θὰ κρεμάσης 'ς τὸ λαϊμὸ τῆς ὥρης ἀδελφῆς σου.
Τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ ἀρχίζει κι' ἀναβαίνει,
Περνοῦνε χρόνια δεκοχτὼ καὶ 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ φθάνει.
Πάνω σὲ πέτρα 'κάθισε, κι' ἀρχίνησε τὸ κλάμμα:
« Ἄλλοι 'ςτὴ δόλια μάννα μου π' ἀκόμα μ' ἀπαντέχει!
' Ἄλλοι 'ςτὴν ἀδελφοῦλάν μου ποῦ προῖκα περιμένει!»
Μὲ μαῦρη καὶ βαρεῖα καρδιά τὸν κάτω δρόμο παίρνει,
Χρόνια περνοῦνε δεκοχτὼ καὶ κάτω κάτω φθάνει.
Βοῖσκει φλωριά καὶ μάλαμμα καὶ τὸ σταυρὸ χρυσώνει.
Παίρνει καρδίαν 'σὰν πουλί, καρδίαν χρυσωμένο,
Φθάνει 'ςτὸ σπῆτι τὸ παληρὸ, καὶ μάννα δὲν εὗρισκε!
Νὰ τάξῃ ἀσῆμι 'ς τοὺς ἀγίους 'ς τὴν ἐκκλησίαν πηγαίνει,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐγονάτιζε, κι' ἐκεῖ ποῦ προσκυνοῦσε,
Βγαίνει ἀπ' τὸ βάθος μιὰ φωνὴ καὶ τὴν καρδιά του σχίζει:
« Παιδί μου, ἄχ, πῶς ἄργησες, καὶ τώρα 'μεῖς ἀργοῦμε,
Καὶ τώρα 'μεῖς ἐπήγαμε 'ς ἀγύριστο ταξίδι!
Πάρε λιθάνι καὶ φωτιά κι' ἔλα χαϊρέτιέ μας
Καὶ βάλε τὸ χρυσὸ σταυρὸ 'ςτὴν ἀδελφῇ σου ἐπάνω.»
Παίρνει λιθάνι καὶ φωτιά, καὶ τὸ σταυρὸ μαζί του,
Κ' ἐπάνω σὲ δὺς μνήματα τ' ἄσπρα μαλλιὰ του σέρνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΚΡΥΟ ΦΙΛΙ

(Εἰς βρέφος.)

Ὅταν βλέπω τὰ γλυκὰ σου τὰ ματάκια
καὶ τὴν εὐμορφὴν ξανθὴν σου κεφαλὴν,
ἀπορῶ πῶς εἶχα πέρσι τόση κάκια
καὶ γιὰ πρῶτον κρῦο σ' ἔδωκα φιλή.
Κᾶποτ' ὅμως ἡ ματιάς σου μοῦ δίνει
πῶς μοῦ φέρουν μιὰν ἰδέαν σκοτεινὴν!
Θᾶρθη 'μέρα, παλληκάρη ὅταν γίνης,
γιὰ μιὰ ξένην ἢ καρδιά σου νὰ πονῇ.
'Ἰσως θᾶχῃς 'λίγη ἀγάπη καὶ γιὰ μένα
τέτοια ἀγάπη ὅμως τί θὰ μ' ὠφελῇ;
'Σ ἄλλη θᾶχῃς τὰ ζεστά φιλιὰ δοσμένα
καὶ σὲ μένα κρῦο κρῦο ἕνα φιλή.

Ἐρ Κωνσταντινουπόλει.

ΕΥΛ